

MY SOUL IS THIRSTY

ҶОНИ МАН ТАШНА АСТ

Ин рисолаи Инҷил бо компютер тарҷума шудааст. Агар шумо ислоҳ ё такмил додани забон бошед, лутфан бо идора бо info@angp.co.za тамос гиред

"Тавре ки охуи орзуи оби салқинро орзу мекунад, ман низ туро мепарастам Худоё. Ман ташнаи ту, Худои зинда ҳастам." (Забур 42: 1,2).

Ин суханони Забур ба ҳар як инсон дахл дорад. Худо моро - рӯҳ, ҷон офаридааста бадан. Ҳамон тавре ки ҷисми мо ба хӯрок ва нӯшидан гурусна аст, ҳамин тавр ҷони мо ба Худо, Худои зинда ташна аст. Агар мо ба бадани худ ғизо надихем ё чизе барои нӯшидан надорем, мемирём, ё агар хӯрок ё нӯшокии нодуруст дода шавад, бемор мешавем. Ҳамин чиз ба ҷони мо низ дахл дорад, зеро "инсон наметавонад танҳо бо нон зиндагӣ кунад, балки ба ҳар калимае, ки Худо мегӯяд, ниёз

дорад". (Матто 4: 4). "Ман нони ҳаёт ҳастам" гуфт Исо ба онҳо. "Он ки назди ман ояд, ҳеҷ гоҳ нахоҳад гурусна монд; касе ки ба ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ ташна нахоҳад монд. Зеро ноне, ки Худо медиҳад, он аст, ки аз осмон фаромада, ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад." (Юҳанно 6: 33,35). "Ман ба шумо рост мегӯям: ҳар кӣ имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад. Ман нони ҳаёт ҳастам. Ман нони зинда ҳастам, ки аз осмон нозил шуд. Агар касе ин нонро бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд." (Юҳанно 6: 47,48,51).

Исо ба зани сомарӣ гуфт, ки агар ӯ танҳо донад, ки Худо чӣ медиҳад, вай аз Ӯ хоҷиш мекунад ва Ӯ ба ӯ оби ҳаётбахш медиҳад. Вай инчунин ба вай гуфт, ки ҳар кӣ оби додашро нӯшад, дигар ҳеҷ гоҳ ташна нахоҳад монд. Обе, ки Ӯ медиҳад, дар вай чашмае хоҳад шуд, ки вайро бо оби ҳаётбахш таъмин менамояд ва ба ӯ умри ҷовидонӣ мебахшад. (Юҳанно 4: 10-14).

Исо, Каломи Худо, ки инсон гаштааст ва дар байни мо зиндагӣ кардааст, ягона нони зиндаест, ки онро қонеъ мекунад ва ягона касе мебошад, ки барои шикастани ташнагии ҷони мо оби зинда медиҳад. Ҳеҷ чизи дигар дар ин ҷаҳон наметавонад ҳаёти ҷовидонӣ бахшад ва моро қонеъ гардонад. На пул, лаззат, занон, мардон, шӯҳрат, номус, нӯшидан, рақс, тамоку, маводи мухаддир ва чизи дигар ташнагии ҷони ҷовидонаи моро қонеъ карда наметавонад. Он марди сарватдор, ки Исо дар бораи ӯ гуфт, ҳамаи ин чизҳоро дошт, аммо вақте ки ба ҷаҳаннам рафт, ташнагии ҷовидонӣ кашид ва хост, ки Лаъзор ангушташро ба об тар карда, ба забони сӯзонаш гузорад, зеро ки вай дар оташи азобҳо азоб кашидааст ҷаҳаннам абадӣ - аммо Лаъзор ба ӯ кӯмак карда натавонист. (Луқо 16: 19-31).

Оҳ, дӯстам, кӯшиш накун, ки ҷони худро бо чизҳои холи ин ҷаҳон сер кунӣ. Онҳо шуморо фиреб медиҳанд. Онҳо

вонамуд мекунанд, ки шуморо қонеъ мекунанд ва аз ҳарвақта бештар гурусна ва ташна мегузоранд .

Он чунин хоҳад буд, ки "ба мисли одами гурусна, ки хоб мебинад, меҳӯрад ва гурусна меҳезад. Ё монанди марде, ки аз ташнагӣ мемирад, хоб мебинад, ки менӯшад ва бо гулӯи хушк бедор мешавад." (Ишаъё 29: 8). Агар шумо ҷони худро бо нони ҳаёт сер накунед ва ба ӯ оби ҳаёт надихед, вай мемирад. Лаззати гуноҳ хӯроки ҷон нест. Худо моро офарид ва инсонро ҷони зинда сохт. Танҳо Худо метавонад орзӯ ва ташнагии ҷони моро қонеъ кунад. Ҷонҳои мо ба Худо, Худои зинда, барои қаноатмандӣ фарёд мезананд. Агар мо ба ҷони худ иҷозат надихем, ки қаноатмандӣ ёбад, мо мемирём ва дар оташи ҳеч гоҳ намирандаи ҷаҳаннам ташнагӣ ва гуруснагии абадӣ мекашем.

Исо аз осмон фаромадааст, то ҷони моро бо нони зинда сер кунад ва ҷони ташнагони моро бо оби зинда қонеъ созад. Ҳамон тавре, ки шумо нони табииро меҳӯред ва ба бадани худ мегиред, Исоро ба дили худ гиред ва аз Рӯҳулқудс бинӯшед, ки Исо ба ин ҷаҳон фиристод, то чашмаи ҳаёт дар дохили шумо гардад, шуморо равшан созад ва мустаҳкам кунад ва роҳнамоӣ кунад шумо ба ҳама ростӣ.

Исо гуфт: "Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро бинӯшад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва Ман ӯро дар рӯзи охир зинда хоҳам кард. Зеро ки Бадани Ман ғизои ҳақиқӣ аст, Хуни Ман низ нӯшокии ҳақиқӣ. Хуни ман дар Ман зиндагӣ мекунад ва ман дар ӯ зиндагӣ мекунам, ин аст он ноне ки аз осмон нозил шуд. Касе ки ин нонро бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд ». (Юҳанно 6: 54-58). Исоро, ки ҳоло атои Худост, қабул кунед, ки гуруснагии ҷони моро пурра қонеъ мекунад.

Қадами аввал ба осмон

Худо ба мо роҳи дурусте додааст, ки ба осмон мебарад. Мо бояд роҳеро интиҳоб кунем, ки Худо бароямон муқаррар кардааст. Зинае, ки ба осмон мебарад, зинаҳои зиёд дорад.

Қадами аввал ба Худо "Тавба аз гуноҳ" аст. Яҳёи Таъмиддиханда таълим медод ва гуфт: "Аз гуноҳҳои худ рӯй гардонед, зеро Малакути Осмон наздик аст!" (Матто 3: 1-2). Расулон ба мардум гуфтанд, ки тавба кунанд. Петрус гуфт: "Ҳар яки шумо бояд аз гуноҳҳои худ рӯй гардонед ва ба исми Исои Масеҳ таъмид гиред, то ки гуноҳҳои шумо омурзида шаванд". (Аъмол 2:38). "Пас аз ин бадӣ дар дили худ тавба кун ва аз Худованд илтиҷо кун, ки туро биомурзад." "Худо замонаро, ки одамон ӯро намешинохтанд, фаромӯш кардааст, аммо ҳоло ба ҳамашон амр фармудааст, ки аз роҳҳои шарирӣ худ дур шаванд." (Аъмол 3:19; 8:22; 17:30). Ба калисоҳои қафо монда, Исо, калисои калисо гуфт: "Фикр кунед, ки шумо то кучо афтадаед! Акнун аз гуноҳҳои худ рӯй гардонед! Агар чунин накунад, ман ба зудӣ назди шумо омада, бо шамшери берун омада бар зидди шумо меҷангам. Ман онро, ки дӯсташон медорам, мазаммат мекунам ва ҷазо медиҳам, бинобар ин бо ҷидду ҷаҳд ва тавба кунед." (Ваҳй 2: 5,16). Тавба кардан маънои онро дорад, ки аз ҳаёти кӯҳнаи худ рӯй гардонед ва рӯй оваред ба Исо пайравӣ кунед ва иродаи Худоро иҷро кунед. (Аъмол 1121; 14:15). Тавба ба ҳамаи гунаҳкорон ва беимонон, инчунин ба ҳамаи онҳое дахл дорад, ки танҳо ба ном масеҳӣ ҳастанд ва дар гуноҳ зиндагӣ мекунанд ва рӯҳан мурдаанд. Бигзор онҳо аз гуноҳҳои худ тавба кунанд.

Тавба инсонро аз гуноҳ бармегардонад, аз бутҳо, ҷодугарӣ, мастӣ, бадахлоқӣ, дуздӣ ва дурӯғгӯӣ ва урфу одатҳои бад даст мекашад. "Аз тамоми бадихое, ки

мекунед, рӯй гардонед ва нагузоред, ки гуноҳи худ шуморо ҳалок кунад." (Ҳизқиёл 18.30-32).

Тавба дарвозаи наҷоти комил аст. (Матто 3: 2; Аъмол 2: 37,38).

Тавба ин ғаму андӯҳи ҳақиқӣ барои гуноҳҳои содиркардаи мост. (Матто 26:75; 2 Қӯринтиён 7:10).

Тавба ин аст, ки аз гуноҳ рӯй гардонад. (Луқо 15: 18).

Тавба ин ба гуноҳи худ иқрор шудан аст ва онро пинҳон намекунад. (1 Юҳанно 1: 9; Масалҳо 28:13).

Тавба пурра таслим шудан ба Худо мебошад. (Луқо 9:62).

Тавба ин дуруст кардани он чизе аст, ки хато кардаед. (Луқо 19: 8).

Рӯҳи Муқаддас гуноҳро маҳкум мекунад ва ба мо кӯмак мекунад, ки тавба кунем. (Юҳанно 16: 8).

Баъзеҳо, ки тавба кардаанд

Шоҳ Довуд тавба кард ва бахшида шуд. (Забур 51: .1-12). Дониёл аз номи қавми худ тавба кард ва Худо ӯро гӯш кард. (Дониёл 9: 3-19). Подшоҳ ва мардуми Нинве тавба карданд ва тамоми шаҳр наҷот ёфт. (Юнус 3: 5-10). Писари гумшуда тавба кард ва ӯро падараш истиқбол кард. (Луқо 15:21). Петруси расул тавба кард ва бахшида шуд. (Матто 26:75). Шоул тавба кард ва Павлуси пуқудрат шуд. (Аъмол 9: 1-22).

Тавбаи бардурӯғ

Баъзе одамон тавба мекунанд, аммо тавбаашон самимӣ нест. Одам Ҳавворо айбдор кард ва Ҳавво морро дар гуноҳҳояшон гунаҳгор кард. Шоҳ Фиръавн барои наҷот ёфтани аз ҳукми Худо тавба кард, аммо тавбаи ӯ самимӣ набуд. (Хуруҷ 9:27; 10:16). Билъоми Паёмбар тавба кард,

аммо ба роҳи хато идома дод. (Ададҳо 22.34). Шоҳ Шоул тавба кард, аммо ҳамзамон мехост сазовори иззат шавад ва барои гуноҳи худ ғаму ғуссаи ҳақиқӣ зоҳир накард. (1 Подшоҳон 15:30). Яҳуди Искарот ба тариқи бардурӯғ тавба кард ва ӯ ба ҷои ба назди Исо, ки хиёнат карда буд, назди коҳинони рийёкор гуноҳи худро эътироф кард. (Матто 27.3,4).

Мо бояд тавба кунем ва ба касе, ки дар ҳақиқи ӯ гуноҳ кардаем, гуноҳҳои худро эътироф кунем. Писари гӯшуда тавбаи самимӣ нишон дод. Вай бархост ва хукҳо ва оғояшро монда, рост ба назди падари худ рафт ва гуфт: "Эй падар, ман дар назди Худо ва дар назди ту гуноҳ кардам. Ман дигар лоиқи он нестам, ки писари ту хонда шавам." (Луқо 15: 11-24). Ӯ ғайр аз худаш каси дигарро муттаҳам накард, аммо ба некиву муҳаббати падараш боварӣ дошт.

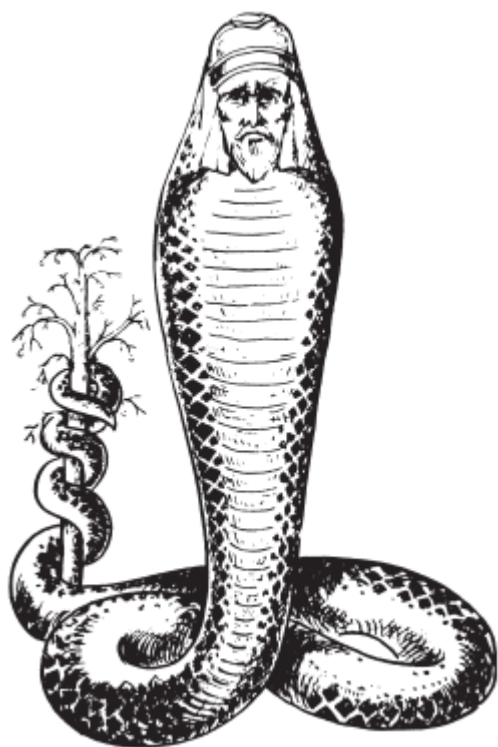
Тавбаи ҳақиқӣ

Тавбаи ҳақиқӣ бо мева ва корҳои худ маълум аст. Мева ва аъмоли имон худро нишон медиҳанд, вақте ки гунаҳкор воқеан гуноҳҳои худро тарк мекунад ва аз роҳҳои гунаҳкоронаи худ ғамгин аст. Дузд он чизеро, ки дуздааст, ба қадри имкон ба соҳиби қонунӣ бармегардонад. Мастигар пиво ва коняки худро нест мекунад. Касе, ки ба бутҳо ва ҷодугарӣ эътимод карда буд, бутҳо ва ҷозибаҳои худро месӯзонад. Шавҳар ё зани хиёнаткор дар хонаи худ муносибатҳои дурустро барқарор мекунад ва ҳама муносибатҳои гунаҳгоронаро тарк мекунад. Заккай сардори боҷгир Исоро дар хонаи худ пазируфт ва гуфт: "Гӯш кунед ҷаноб! Ман нисфи дороии худро ба мискинон медиҳам ва агар касеро фиреб дода бошам, ба ӯ ҷаҳор баробар бармегардонам." (Луқо 19: 8).

Нависанда садҳо гунаҳкоронро медонад, ки пас аз тавба ба Худо, ҳар гуна чизҳои дуздидашуда ва ё ба даст овардашонро ба соҳиби қонунӣ баргардонидаанд. Пул, либос, мебел, асбобҳо, гӯсфандон, паррандаҳо, барзаговҳо, кордҳо даст кашиданд, тамоку, кортҳо, ҷодугарӣ ва доруворӣ, кристаллҳо, устухонҳои ҷодугар, револьвер ва ғайра аз байн бурда шуданд. Бисёриҳо аз онҳое, ки ба онҳо ситам кардаанд, бахшиш пурсида, осоштагӣ ёфтанд. Бо ин кор, бисёре аз соҳибони молҳои дуздидашуда, ки баргардонида шуданд, инчунин тавба ва наҷот ёфтанд.

Таъхир накунад, ҳозир ба зонуҳоятон равед ва бо тавба ба Худо дили худро холӣ кунед. Мувофиқи ваъдаи Худ, ӯ гуноҳҳои шуморо мебахшад ва ба шумо осоштагӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ мебахшад.

Дурӯягӣ

Риёкорӣ дини дурӯғин аст, ки шакли зоҳири дини моро нигоҳ медорад, аммо қудрати воқеии онро рад мекунад. Мунофиқ шахсест, ки худро тавре вонамуд мекунад, ки нест, ҷабҳаи дурӯғин мегузорад. (2 Тимотиюс 3: 5; Матто 23: 13,14). Вай худро шахси муқаддас вонамуд мекунад, аммо дар гуноҳи пинҳонӣ зиндагӣ мекунад. Вай корҳои нек мекунад, то ки дар назди мардум дида шаванд ва барои ситоиши мард сазовори таҳсин шаванд. Вай барои пӯшонидани гуноҳҳои зиёди худ ҷомаи дин мепӯшонад. Исо риёкоронро ба қабрҳои сафедшуда муқоиса кард, ки дар берун сафед ва сафед, вале дарунашон пӯсидаанд. Мунофиқ бештар дар бораи зоҳирии покӣ назар ба тозагии ботинӣ бештар нигарон аст. Мунофиқ танҳо дар лаҳзаҳои душворӣ, беморӣ ва хатар ва ё дар ҳолати ниёзмандӣ ба Худо дуо мегӯяд, аммо вақте ки Худо дар мушкилоти худ ба ӯ кӯмак кард, ӯ ба Худо муҳаббат надорад ва бо Худо дар намоз вақт намегузорад. Вай ба монанди фиръавн аст, ки ҳангоми ба Миср омадани балоҳо ба гуноҳи худ ва гуноҳи миллати худ иқрор шуд ва аз Мӯсо хоҳиш кард, ки дуо гӯяд, аммо ҳамин ки балоҳо ба итмом расиданд, ӯ ва қавмаш дили худро саҳт карданд. (Хуруҷ 9: 27-34; 10: 16-20). Мунофиқ дигаронро барои хатогиҳои хурд доварӣ ва танқид мекунад, дар ҳоле ки худӣ ӯ барои хатогиҳои аз ин ҳам бузургтар айбдор аст. Вай зуд доғро дар чашми бародараш мебинад ё мебинад, аммо тахтаро дар худаш дида наметавонад. (Матто 7: 5). Вай маросимҳои зоҳирии калисо ва риояи суннатҳоро хеле дӯст медорад, аммо ибодати рӯҳонии Худоро дӯст надорад. (Матто 15: 2,7,8,9). Мунофиқ дӯст медорад, ки дар назди мардум дуоҳои дароз орад, аммо дар хона бо Худо иртибот надорад.

Давои гуноҳи дурӯягӣ хеле душвор аст, зеро он худро дар зерӣ ҷомаҳои гуногуни фаъолияти динӣ хеле зиракона

пинҳон мекунад. Ин инчунин боиси он мегардад, ки бегонагон ва халқҳо ба дини насронӣ нафрат доранд. Худо дурӯягиро бо тамоми дили худ бад мебинад. Ишаъёи набӣ мегӯяд: "Ҳукми Худо шабеҳи оташест, ки то абад месӯзад. Оё касе аз мо метавонад дар чунин оташ бигзарад? Агар шумо бигӯед ва дуруст рафтор кунед, қудрати худро истифода накунад, то мискинонро фиреб диҳед, ва ришва нагиред, бо онҳое ҳамроҳ нашавед, ки қасди куштан доранд ё корҳои баде мекунанд." (Ишаъё 33: 14,15). "Ва сифати кори ҳар як шахс вақте дида мешавад, ки рӯзи Масеҳ онро фош мекунад. Зеро дар он рӯз оташ кори ҳамаро ошкор мекунад, оташ онро месанҷад ва сифати воқеии онро нишон медиҳад." (1 Қўринтиён 3:13). Исо гуфт: "Аз хамиртуруши фарисиён эҳтиёт шавед - ман риёкориҳои онҳоро дар назар дорам. Ҳар он чи пӯшида аст, ошкор хоҳад шуд ва ҳар сир маълум хоҳад шуд." (Луқо 12: 16, 2). Тамоми боби Матто 23 навишта шудааст, ки моро аз гуноҳи риё огоҳ кунад. Исо китобдонон ва фарисиёнро барои риёкориҳои онҳо мазаммат ва ҳушдор дод. Ё онҳоро морҳо ва писарони морҳо хонда, гуфт: "Барои шумо, эй шариатдонон ва фарисиён, чӣ гуна даҳшатовар аст! Эй риёкорон! Шумо беруни коса ва табақи худро тоза мекунед, дар ҳоле ки дарунаш пур аз он чизе аст, ки шумо бо зӯроварӣ ва ба даст овардаед. Фарисии нобино! Аввал он чиро, ки дар дохили коса аст, тоза кунед, ва он гоҳ берун низ пок хоҳад буд!" "Барои шумо, эй шариатдонон ва фарисиён, чӣ гуна даҳшатовар аст! Эй риёкорон! Шумо ба қабрҳои сафедшуда монанд ҳастед, ки аз берун хуб ба назар мерасанд, аммо пур аз устухонҳо ва ҷасадҳои пӯсида дар дарун. Ба ҳамин тарз, шумо дар зоҳир зоҳир мешавед ба ҳама некӣ кунед, аммо дар ботинатон аз дурӯягӣ ва гуноҳҳо пур ҳастед." (Матто 23: 25-28)

Дар рӯзҳои охир, одамоне аз ҳақиқат рӯй мегардонанд ва ба арвоҳи дурӯғин ва таълимоти девҳо пайравӣ

мекунанд, ки онҳоро дурӯғгӯени маккор, ки виҷдонашон мурдаанд, паҳн мекунанд, гӯё бо оҳани тафсон сӯхта бошанд». (1 Тимотиюс 4: 1-2) .Онҳо аз маҳкумияти ҷаҳаннам халос нахоҳанд шуд.

Наҷот

Чӣ гуна мо метавонем аз ин захри марғбори риё раҳо шавем? Аввалин чизе, ки ба Худо иҷозат диҳед, ба воситаи Рӯҳи Худ ва Каломи Ӯ моро бовар кунонад, ки рӯҳияи риёкорӣ моро ба даст овардааст. Тавбаи ҳақиқӣ ва иқрори комил дар назди Худо ва дар ҷое ки дар назди инсон зарур аст, ибтидои раҳой аз ин гуноҳи бузург ва решаи реша аст. Мо бояд комилан дарк кунем, ки чашми ҳама чизи Худо ҳар гуноҳро дида метавонад. Мо метавонем аз чашми дигарон пинҳон шавем ва худро фиреб диҳем, аммо ҳеҷ гоҳ наметавонем Худоро фиреб диҳем. Вай андешаҳо ва ниятҳои дилро медонад ва гӯшаш чизҳои пинҳониро мешунавад. Мо бояд дар хотир дорем, ки ҳар як фикри мо дар осмон маълум аст. Мо наметавонем аз чашми Худо пинҳон шавем. "Ҳар он чизе, ки пӯшида аст, ошкор хоҳад шуд ва ҳар сир маълум хоҳад шуд." (Луқо 12: 2) Умеди мунофиқ барбод хоҳад рафт, зеро мунофиқ дар пеши ӯ истода наметавонад. Вақте ки Худо ҷони ӯро мегирад, мунофиқ чӣ умед дорад? Вақте ки душворӣ ба сараш ояд, Худо фарёди ӯро мешунавад? Қурбониҳои Худо рӯҳи фурутанона мебошанд. "Қурбонии ман рӯҳи фурутан аст, эй Худо. Ту дили фурутан ва тавбакунандаро рад нахоҳӣ кард." (Забур 51: 17). Аз ин рӯ, шумо метавонед тавассути тавбаи фурутанӣ ва эътироф ба Худо наҷот ёбед ва аз ҳаёти риёкорона ба ҳаёти ҳақиқии масеҳӣ баргардед, ки дар он меваҳои тавба ва рӯҳ дида мешавад.

Оё не бошад, муши паррон

Кӯршапалак ба парранда монанд аст, аммо он парранда нест. Он мисли назар муш, балки он аст, ки муш нест. Ин на парранда аст ва на муш. Он торикиро бештар аз равшани дӯст медорад. Ин тасвири бисёр масеҳиёни ба истилоҳ аст, ки ба калисоҳои якшанбе мераванд ва боқимондаи ҳафта онҳо зиндагии гуноҳ доранд. Як рӯз онҳо худро масеҳӣ вонамуд мекунанд, рӯзи дигар онҳо мисли гунаҳкори ҷаҳон ва беимон ҳастанд. Онҳо зоҳиран масеҳӣ ҳастанд, аммо дар дилҳои худ онҳо то ҳол ба бутҳои қадимаи бутпарастӣ часпида, бо шайтон, ки худои ин ҷаҳон аст, мувофиқат мекунанд ва ҳар гуна гуноҳ мекунанд. Онҳо кӯшиш мекунанд, ки ба Худо ва Шайтон хидмат кунанд. Онҳо ба кӯршапарак монанданд, на як чиз ва на чизи дигар, ва онҳо торикиро бештар аз равшани дӯст медоранд. Кӯршапалак нашавед. Масеҳӣ бошад. "Эй кош, шумо як ё дигаре мебудед." Худо гуфт: "Аммо азбаски шумо ширгарм ҳастед - на гарм ва на хунук - ман шуморо аз даҳони худ туф мекунам". (Ваҳй 3: 15,16).

Ин рисолаи Инҷил бо компютер тарҷума шудааст. Агар шумо забонро ислоҳ ва такмил диҳед, лутфан бо идора бо info@angp.co.za тамос гиред

Агар шумо дар Масеҳ наҷот ёфтаед ё ба василаи адабиёти Инҷилии мо баракат ёфтаед, лутфан ба мо хабар диҳед. Мо мехоҳем Худоро бо шумо шукр гӯем ва дар дуҷоии худ шуморо бештар ба ёд орем. Барои адабиёти бепули Инҷил, китобҳо ва рисолаҳо ба зиёда аз 540 забон, лутфан бо мо тамос гиред:

ДИЛИ ОДАМ

This Gospel tract was translated with a computer. If you can correct or improve the language, please contact the office at info@angp.co.za

E-MAIL: info@angp.co.za

ALL NATIONS GOSPEL PUBLISHERS

P.O. Box 2191, PRETORIA, 0001, R.S.A.

(A Gospel Literature Mission financed by donations)

(Reg. No. 1961/001798/08)